

18 Απριλίου 2023

Αρχ. Γεώργιος: Να συσταυρωθούμε και συναναστηθούμε με τον γλυκύτετον Κύριον Ιησούν!

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

Γέροντας Γεώργιος Καψάνης, Προηγούμενος Ι.Μ. Οσίου Γρηγορίου († 2014)

*Αρχιμ. Γεώργιος, Καθηγούμενος Ιεράς Μονής
Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους (1945-2014).*

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Η Εκκλησία νυμφαγωγός των πιστών στον σταυρωθέντα και αναστάντα Κύριο

Ο Απόστολος Παύλος, ο φωτιστής της Οικουμένης, το στόμα του Χριστού, μας εδίδαξε ότι η Εκκλησία είναι το Σώμα του Χριστού. Ο Χριστός μας κάνει μέλη δικά Του και έτσι μετέχουμε στην δική Του θεϊκή ζωή. Τα άγια Μυστήρια και ιδίως το άγιο Βάπτισμα και η θεία Κοινωνία μας συσσωματώνουν στον Χριστό.

Όλη έπειτα η ζωή της Εκκλησίας μας βοηθεί να μείνουμε ενωμένοι στο Σώμα του Χριστού και να είμαστε ζωντανά και υγιά μέλη Του. Ο Χριστιανός όμως που αποκόπτεται από την Εκκλησία, νεκρώνεται πνευματικά, διότι δεν ζωοποιείται από την ζωή του Χριστού.

Χριστιανός δεν είναι όποιος δέχεται τον Χριστιανισμό σαν ιδεολογία η ηθική αλλά όποιος είναι ενωμένος με τον Χριστό μέσα στο Σώμα Του. Γι' αυτό οι άγιοι Πατέρες τονίζουν ότι εκτός της Εκκλησίας δεν υπάρχει σωτηρία. Η Θεία Λειτουργία είναι το κέντρο της εκκλησιαστικής μας ζωής. Ο ίδιος ο Χριστός προσφέρεται σε μας εις βρώσιν, με το Σώμα και το Αίμα Του, ώστε να ενωθούμε

μαζύ Του.

Εκτός από την Θεία Λειτουργία οι πιστοί συνεργόμαστε και άλλες ώρες στην Εκκλησία για να λατρεύσουμε τον ουράνιο Πατέρα μας, τον εσταυρωμένο και αναστάντα Λυτρωτή μας και το Πανάγιο Πνεύμα.

Ο Εσπερινός, το Απόδειπνο, το Μεσονυκτικό, ο Όρθρος, οι Ώρες, μας προετοιμάζουν για την Θεία Λειτουργία, μας βοηθούν να ζούμε στο πνεύμα της Θείας Λειτουργίας και μπολιάζουν τον πρόσκαιρο χρόνο της επίγειου ζωής μας στην αιωνιότητα της Βασιλείας του Θεού.

Μέσα στις κατανυκτικές Ακολουθίες της Μεγάλης Τεσσαρακοστής βαθμιαία οδηγούμεθα στην μετάνοια, στην ταπείνωση, στην κάθαρση, στην συσταύρωση και συνανάστασι με τον Χριστό. Χωρίς αυτή την προετοιμασία και συμμετοχή στα Άγια Πάθη και την Λαμπροφόρο Ανάστασι εορτάζουμε εξωτερικά και τυπικά. Μένουμε κατά τον άγιο Γρηγόριο τον Παλαμά «ανέραστοι προς τον αυτοπτικόν και αυτονόητον εκείνον έρωτα. Χριστιανισμός χωρίς θείο έρωτα δεν αναπαύει και δεν ξεδιψά κατά βάθος τον βαθύ λυτρωτικό πόθο του ανθρώπου.

Ως παράδειγμα του τρόπου με τον όποιο η Εκκλησία μας προετοιμάζει με τους γεμάτους από την Χάρι του Αγίου Πνεύματος ύμνους της θα αναφέρουμε το στιχηρό του Εσπερινού της Τετάρτης προ των Βαΐων:

«Μάρθαν και την Μαρίαν πιστοί, εκμιμησάμενοι προς Κύριον πέμψωμεν, ενθέους, ως πρέσβεις, πράξεις, όπως ελθών τον ημών, νουν εξαναστήση, νεκρόν κείμενον, δεινώς εν τω μνήματι, αμελείας αναίσθητον, φόβου του θείου, μηδαμώς αισθανόμενον, και ενέργειαν, ζωτικήν νυν μη έχοντα, κράζοντες. Ίδε Κύριε, και ώσπερ τον φίλον σου, Λάζαρον πάλαι, οικτίρμον, επιστασία εξήγειρας, φρικτή, ούτω πάντας, ζωποίησον παρέχων το μέγα έλεος».

Ας μιμηθούμε την Μάρθα και την Μαρία που έστειλαν και εκάλεσαν τον Ιησού για να σώση τον ετοιμοθάνατο αδελφό τους Λάζαρο. Έχουμε και εμείς κάποιον που κείται φοβερά νεκρός. Τον νου μας. Από την αμέλεια είναι αναίσθητος, καθόλου δεν αισθάνεται τον φόβο του Θεού, δεν έχει ενέργεια ζωτική, δηλαδή την θεία Χάρι.

Ας στείλουμε σαν πρεσβευτάς, για να καλέσουν τον Ιησού τις ένθεες πράξεις μας φωνάζοντας:

Δες Κύριε, και όπως παλαιά, Οικτίρμον, τον φίλο σου Λάζαρο με φρικτή φροντίδα ανέστησες, έτσι και όλους ζωποίησέ μας παρέχοντας το μέγα σου έλεος.

Σ' όλη την Στ' Εβδομάδα των Νηστειών συμπορευόμεθα με τον Ιησού προς τον άρρωστο και μετά νεκρό Λάζαρο. Λάζαρος όμως είναι ο κάθε ένας από μας που

έχει άμεση, καθημερινή ανάγκη από τον Νικητή του θανάτου.

Ο νους μας χωρισμένος από τον Θεό προσκολλάται εμπαθώς στα φθαρτά πράγματα. Έτσι σκορπίζεται και νεκρώνεται. Δεν μπορεί πια να ηγεμονεύη στην όλη μας ύπαρξη. Και χωρίς τον ηγεμόνα και φωτισμένο νου ο άνθρωπος γίνεται υπόδουλος στα πάθη και στους δαίμονες». Νους γαρ αποστάς του Θεού» κατά τον άγιο Γρηγόριο τόν Παλαμά, «ή κτηνώδης γίνεται ή δαιμονιώδης».

Ημπορούμε μόνοι μας να αναστήσουμε τον νεκρό νου μας και έτσι να ελευθερωθούμε από την φιλαυτία και τον εγωισμό; Ο Ιησούς, ο Θεάνθρωπος, ο μόνος Νικητής του θανάτου μας ανιστά τώρα από την εμπαθή, εγωκεντρική, θανατηφόρο ζωή και θα αναστήση και τα σώματά μας, όπως του Λαζάρου, κατά την δευτέρα Του Παρουσία και την κοινή εξανάστασι.

Γι' αυτό το Σάββατο του Λαζάρου και την Κυριακή των Βαΐων ψάλλουμε παγχαρμόσυνα:

«Την κοινήν ανάστασιν προ του σου πάθους πιστούμενος, εκ νεκρών ήγειρας τον Λάζαρον, Χριστέ ο Θεός όθεν και ημείς, ως οι παίδες, τα της νίκης σύμβολα φέροντες, σοι τω νικητή του θανάτου βοώμεν. Ωσαννά εν τοις υψίστοις, ευλογημένος ο Ερχόμενος, εν ονόματι Κυρίου».

Σήμερα δυστυχώς ακόμη και οι εκκλησιαζόμενοι Χριστιανοί περιορίζονται στην παρακολούθησι της Θείας Λειτουργίας της Κυριακής και των μεγάλων εορτών αδιαφορώντας για συμμετοχή στους Εσπερινούς και τους Όρθρους. Αυτό γίνεται όχι μόνο από έλλειψι χρόνου, αλλά και από άγνοια τι σημασία μπορεί να έχη η τακτική συμμετοχή στην λατρεία της Εκκλησίας.

Έτσι δεν αφηνόμεθα στην Εκκλησία να μας νυμφαγωγή στον Νυμφίο της Χριστό, ούτε να μας αλλοιώνη με την καλή και θεοπρεπή αλλοίωσι, να μας μορφώνη εν Χριστώ, δηλαδή να μας δίδη την μορφή του Χριστού ώστε να γίνουμε σύμμορφοι με την εικόνα τού Υιού του Θεού (Ρωμ. η' 29).

Μένοντες έξω από την λειτουργική ζωή της Εκκλησίας αδικούμε πολύ τον εαυτό μας. Εμποδίζουμε την Εκκλησία να μας βοηθήση να συσταυρωθούμε και συναναστηθούμε με τον Χριστό. Ουσιαστικά μένουμε χωρίς Χριστό και γι' αυτό χωρίς ανάστασι, χωρίς χαρά, χωρίς ειρήνη και χωρίς αγάπη.

Ο κόσμος που ζούμε κάθε μέρα μας δηλητηριάζει με το πνεύμα της φιλαυτίας, της απιστίας, του εγωισμού και μας χωρίζει από τον Θεό και τους αδελφούς μας.

Εισερχόμενοι στην Εκκλησία και μετέχοντες στην ζωή της αναπνέουμε ένα άλλον αέρα, ζούμε σ' ένα άλλο κόσμο, τον κόσμο της αγάπης, της φιλοθείας και

φιλανθρωπίας. Καταλαβαίνουμε την αρρώστια μας, ελευθερωνόμεθα από την νεκρή ζωή του κόσμου και πληρούμεθα από την αληθινή ζωή του Χριστού.

Μεγάλη λοιπόν βοήθεια είναι για όλους μας η συχνή και συνειδητή συμμετοχή μας στην λατρεία της Εκκλησίας μας. Όταν στερούμεθα την δυνατότητα του εκκλησιασμού ημπορούμε να διαβάζουμε τις Ακολουθίες στα σπίτια μας, όπως τον Όρθρο, τον Εσπερινό και το Απόδειπνο. Έτσι ζούμε και λατρεύουμε τον Θεό όχι ατομικά αλλά εκκλησιαστικά «συν πάσι τοις αγίοις».

Ο φιλόανθρωπος Κύριος μας Ιησούς Χριστός πορεύεται προς τον εκούσιο θάνατο. «Δεύτε ουν και ημείς» (με όλη την Εκκλησία)» κεκαθαρμέναις διανοίαις συμπορευθώμεν αυτώ και συσταυρωθώμεν και νεκρωθώμεν δι' αυτόν ταις του βίου ηδοναίς· ίνα και συζήσωμεν αυτώ...».

Τι καλλίτερη ευχή έχουμε να απευθύνουμε προς τους αδελφούς μας και προς τον εαυτό μας! Να συσταυρωθούμε και συναναστηθούμε με τον γλυκύτατον Κύριον Ιησούν.

Χριστός Ανέστη. Αληθώς Ανέστη

Ο Καθηγούμενος της Ιεράς Μονής Όσιου Γρηγορίου Αγίου Όρους
+ Αρχιμ. Γεώργιος και οι συν εμοί εν Χριστώ αδελφοί

Από την ετήσια περιοδική έκδοση «Όσιος Γρηγόριος» της Ιεράς Μονής Οσίου Γρηγορίου Αγίου Όρους, τεύχος 10, έτος 1985.

PERMANENTLY_REMOVED